

Проповідь до Пальмової неділі

Єпископ
Павло Шварц

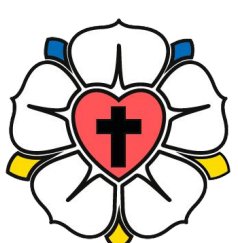

Окупація частини країни, переселення великої кількості жителів та загроза знищення залишків народу потужною східною імперією – це реальність, знаходячись у якій, пророк Ісая звертається до своїх співгромадян. Ассирійці вже підкорили північне Ізраїльське царство і депортували 10 з 12 племен, пересиливши їх в Ассирію. Юдейське царство ще зберігало свою незалежність, але загроза знищення з боку нової імперії, Нововавилонського царства, вже присутня.

Що можна сказати народу в подібній ситуації? Людям, які виснажені постійним страхом, втратили сили до боротьби та чия віра ледь жевріє? Слуга Господній не приходить до них із гучними словами про силу Ізраїльської армії, про залізобетонні міста чи про те, що вони є щитом, який захищає інші народи від окупації чи вторгнення. Війна, полон і знищення поселень залишили глибокі травми в серцях цих людей. Будучи обраним народом, вони, ймовірно, міркують над питанням: *«Де наш Бог?»* Звичайно, перед цими випробуваннями переважній більшості з них Бог не був потрібний, і вони жили так, як хотіли. Але в момент кризи навіть у невіруючої людини іноді виникають питання: *«Де Бог? Чому Він не бачить наших страждань?»* Парадокс віри полягає в тому, що ми згадуємо Бога часто в момент кризи, коли все летить шкереберть. До цього моменту нам здається, що ми здатні самотійно визначати сенс свого життя, а Бог з Його правилами є тільки перешкодою, що заважає нам. В історії людства це питання не зазнало аж таких великих змін. Люди й далі зазвичай згадують про Бога, коли всі інші їхні зусилля та можливості щось змінити вже вичерпані.

Слуга Господній приходить до народу не з закликом до повстання чи боротьби, а зі словом втіхи. Він не пропонує людям простих рішень та не намагається прикрасити реальність, в якій вони живуть. Він їм просто розповідає про Бога і Його прощення. Він називає себе тим, кому Господь дав язик вчителя, щоб підтримати словом втомленого.

Посеред страждань і страху він має особливу місію – *«стати поводитирем для сліпих і глухих синів Ізраїлевих, тобто тих, що вже втратили здатність чути голос Божий. Він не буде «ні кричати, ані кликати», як це зазвичай робили пророки, намагаючись достукатися до зачерствілих людських сердець, а тихо підтримає найслабший вогник духовного життя в нащадках Ізраїля (Іс. 42:1-4). Сам же він буде поводитися ніби «глухий», не чуючи нарікань чи зневажливих слів від людей. Він буде терпіти наругу заради того, аби безвольних і духовно кволих ізраїльтян вивести з полону й повернути назад до Господа».*

В той же час, ми бачимо в цьому фрагменті книги Ісаї, що допомога іншим теж потребує постави учня. Учня, що уважно слухає Боже Слово. Як можна бути тим, хто несе Благу Звістку, якщо сам її ще не прийняв? Як можна говорити про Боже прощення, не отримавши його? Як можна нести втіху, не будучи втішеним Божою милістю?

Бути учнем є ознакою християнської ідентичності. Христос заповідав своїм апостолам: *«Тож ідіть і зробіть учнями всі народи, охрещуючи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Навчіть їх виконувати все, що Я заповів вам. І ось Я з вами в усі дні аж до кінця світу»* (Матвія 28:19-20). І ця дорога учнівства може мати свій початок, але вона не має кінця в цьому земному житті. Протягом усього нашого життя ми вчимося в Божій школі. Не завжди ці лекції є для нас приємними чи простими. Іноді наша віра піддається випробуванням, але з гідністю пройшовши через них, ми багато чому вчимося. Наприклад, вчимося, як бути поряд із тими, хто в потребі. Вчимося допомагати іншим не заради похвали чи вподобань в соціальних мережах, а тому, що вони потребують нашої допомоги. Вчимося брати відповідальність за служіння та виконувати заповідь любові до ближнього, а не шукати власну вигоду чи заробіток. Досвід учнівства, який ми здобуваємо у спільноті з Богом, змінює нас. Він дає нам можливість стати тим, хто несе втіху знедоленим і надію зневіреним.

Слуга Господній із Книги Ісаї є одним із образів Месії, Божого Сина, який став Сином Людським, аби понести усі болі й страждання тих, кого Він прийшов врятувати. Христос несе не лише тягар провини наших гріхів, а й наші слабкості; Він готовий підтримувати «малих цих», тобто духовно слабких людей, у яких лише жевріє вогник віри. Він є не лише Месією-переможцем та Месією-рятівником, але й тим, хто поділяє людські страждання та ототожнює себе із хворими, бідними, нужденними. Маючи перед очима такого Христа як Учителя, ми покликані наслідувати Його в цьому. Бути тими, хто є поряд з іншими – які зазнають страху чи зневіри. Ми покликані бути Його учнями, що у Божому Слові знаходять втіху та надію, й діляться цим даром з ближніми. Ми покликані бути справжнім світлом для цього світу. Ісус говорить: Ви – світло світу. Нехай ваше світло так світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли вашого Небесного Отця. (Матвія 5:14,16) Нехай же Господь благословить нас сьогодні в цьому служінні. Амінь.

«Божий мир, який перевершує будь-яке розуміння, нехай збереже ваші серця й ваші думки в Христі Ісусі»

